

Olav Ehala detsembris 2004.

Harri Rospu foto

VASTAB OLAV EHALA

Milliste kohtade, tegevuste ja inimeste vahel sa praegu oma elu ja aega jagad?

Neid kohti on mitu. Kõige alalisem ja kindlam koht on Muusikaakadeemia, olen siin nüüd isegi professor. Nii et hajameelsus on juba andestatav! Vaba klaverisaate nimelise aine õpetamine on küllaltki mahukas, sest koolimuusika osakonnas on see kohustuslik. Ja seal on nii palju õpilasi, et neid, kes õpivad mõnda teist eriala ja sooviksid seda valikainena õppida, pole ma viimasel ajal saanudki võtta. Lisaks veel kaugõpe. Üks põhjusi, miks kõik soovijad minu juures õppida ei saa, on ka see, et ma ei tahtnud täiskoormust, mul on akadeemias kolmveerand kohta. Teine on Heliloojate Liidu esimehe koht. Kadunud Mare Põldmäe hakkas mulle kunagi tungivalt peale käima, et „grupp seltsimehi“, kellest ma väga lugu pean, tahaks mind selles ametis näha. Üks mu tingimusi selle koha vastuvõtmiseks – millest kõik ka aru said – oli see, et kuna me elame mobiiltelefonide ja meilide ajastul, ei peaks enam elama üheksast viieni kirjutuslaua taga.

Koostööd teen ka Eesti Muusika Infokeskusega, mis küll ruumipuudusel kavatseb meie majast ära kolida. Maja saaks võib-olla sobivamaks ümber ehitada, aga siis oleks hirmus palju raha vaja. Infokeskus korraldab teist hooaega koolides kontserte, tutvustamaks eesti muusikat. Esinejad on olnud noored – Muusikakeskkoolist, Otsa koolist, Nõmme Muusikakoolist, Ellerheina koor, kandlean-sambel. Hiiglama tore üritus. Seal olen konferansjee, räägin heliloojate kohta, teadustan lood välja ja lõpuks ka mängin midagi.

Vist juba kolmandat hooaega teeme Lembit Saarsalu ja lauljatega sarju „Eesti Kontserdi“ vahendusel. Oli Valgre kava, Naissoo-keskne kava. „Vanemuise“ kontserdimaja liinis on meil ka Saarsaluga koolikontserdid. Kaks kava. Üks peal-kirjaga „Jazz – mis see on?“ – kiire ülevaade džässi ajaloost ja stiilidest koos näidetega. Püüame publikut kaasa tõmmata ja hajutada pelgust, nagu oleks džäss raskesti mõistetav muusika. Mulle tundub, et sellel tegevusel on mõju. Teine on sari „2 + 1 džässis“ ehk meie Saarsaluga ja keegi kolmas. Näiteks Toomas Rull, keskendudes kavas löökpillidele, või Taavo Remmel, keskendudes kontrabassile. Lauljatest on kaasa teinud Helin-Mari Arder ja Mare Väljataga. Need on mu regulaarsed tööd.

Peale selle on tellimused. Sel aastal olen loomingulise tööga saanud vähe tegelda, kontserte on olnud palju. Nukuteatrile tegin ühe muusika ja ühe teen veel. Siis hakkab „Joonisfilmis“ „Lottele“ järke tegema. Tuleb üks täispikk film.

Kas perekond sind ka vahel näeb?

No ikka näeb, kuigi üks me kõik lendame ringi. Tütar on „Vanemuises“ viiuldaja, aga koduks ta peab ikka meie ühist kodu Tallinnas ja sõidab igal võimalusel siia, kord nädalas või kümne päeva tagant. Siis ma üritan küll rihtida, et terve perekond oleks koos. Poeg õpib Muusikakeskkooli 10. klassis. Ja abikaasa on selles koolis õpetaja. Ütleb, et tema töötab maal ja ei teagi, mis linnas sünnib!

ETV stuudio 16. aprillil 1967. Olav Ehala süntesaatori taga ansambli „Kristallid” liikmena. Flööti mängib Jaak Joala.

Foto erakogust

Räägime veel natuke Heliloojate Liidust. Mis sa arvad, miks see „grupp seltsimehi” just sind esimeheks soovis?

Vahel ma mõtlen, kas see pole nagu Tarandi „jõuluvalitsus”, mingi ülemineku-aja pehme variant.

Üleminek millelt millele?

Nooremale põlvkonnale. See on kindel. Juba siis, kui mind hakati veenma, et esimehe koha vastu võtaksin, pakkusin välja noored. Aga noored ise arvasid, et nad on alles liiga noored, ja rõhusid samuti minu variandi peale. Ma ikka sõdisin natuke vastu, aga olen järeleandlik inimene. Juba enne Raimo Kangro valimist oli minu kandidatuurist juttu, aga tookord keeldusin kategooriliselt, sest Raimo oli minu arvates väga asjalik inimene sellele kohale. Eks ta rabeles ka ikka liiga palju.

Mida Heliloojate Liidu esimeheks olemine sulle tähendab?

Midagi niisugust, et käin tänaval, nina taeva poole, küll mitte. Selle ametiga seoses pean paljudes komisjonides osalema, et olla asjadega kursis ja esindada meie huve. Liit on ju oma liikmete huvide kaitsmiseks ja loomingu võimaldamiseks. Tuleb kirjutada rahataotlusi fondidele, näiteks eesti muusika päevade jaoks. Vaja on suhelda autorite ühinguga, Kultuuriministerium küsib mitmesugustes asjades meie arvamust.

Diplomaaditöö?

Kergelt jah. Ja kui kellelgi liidu liikmetest on mingi mure, siis üksikut häält võetakse ju vähem kuulda. Isegi selliste asjadega tuleb tegelda, nagu näiteks leida mingi lahendus olukorrale, kus mõni helilooja on sattunud sundüürniku seisusse... Ka klubiline külg peaks liidu tegevusel olema. Püüame kas või paar korda aastas rahva kokku saada.

Kui võtta hästi avaras mõttes ette sinu haridustee muusikuna – mitte ainult ametlik kooliharidus, vaid ka elu- ja elamusteharidus –, siis mida sa sellest esile tootsid?

Eks ma olen oma hariduse suures osas omandanud kuulamiskogemuste kaudu. Muidugi mäletan hästi Karl Sillakivi, kes oli mu vanemate tuttav ja käis mind kodus õpetamas. Vaieldamatult on kustumatu jälg olnud astumine Otsa muusikakooli. Kuna mul oli klaver lastemuusikakoolis lõpetamata, siis astusin muusikateooriasse. Pärast esimest semestrit kuulis üks klaveriõpetaja suusalaagris, kuidas ma mängin, ja küsis, miks ma ei läinud klaveri erialale. Pani noore inimese tõsiselt kimbatusse! Mõtlesin tükk aega, kas ma tegin teooria erialale minnes vale otsuse. Aga seal sai Leo Semleki harmoonia mulle väga oluliseks. Tüdrukud, mu kursusekaaslased, hirmsasti kartsid Semleki harmooniatunde. Aga mulle hakkas äkitselt väga meeldima. Mõtlemisajata modulatsioonide mängimine ühest helistikust teise – hakkasin seda lausa nautima. Ja ei kahetsenud enam üldse, et teooriasse läksin. Klaverit sai ju ikka õppida.

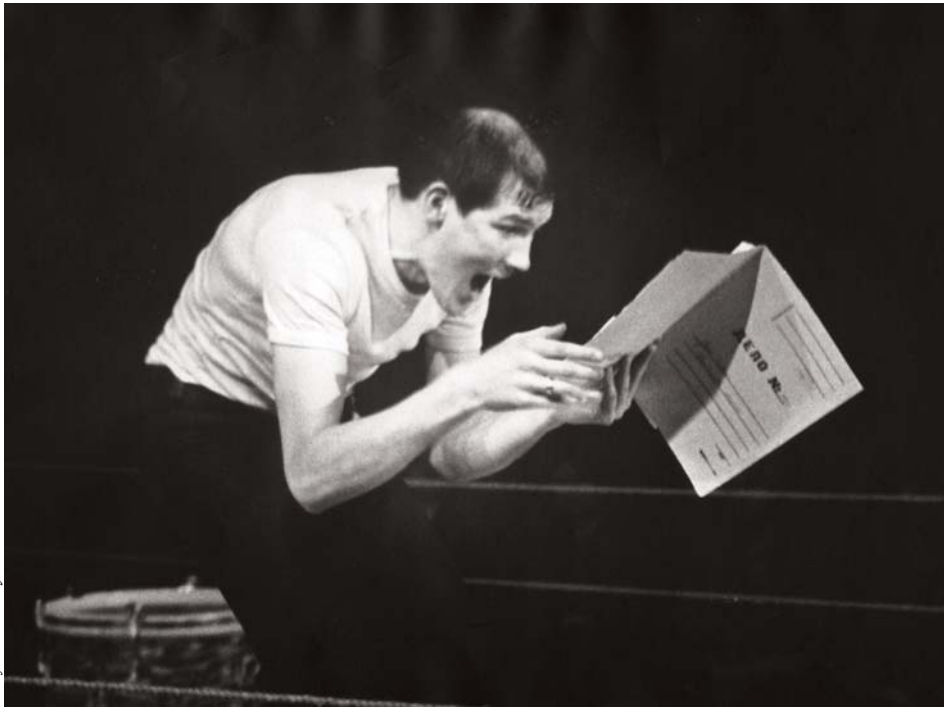
Järgmine oluline asi on see, et hakkasin mängima „Kristallide”-nimelises bändis. See bänd eristus teistest omaaegsetest selle poolest, et enamasti olid ju kõik kitarribändid ja eeskujuks oli biitlite muusika, aga meie bänd üritas teha *rhythm and blues*'i, nii hästi või halvasti, kui see välja tuli. Ansambli koosseisus oli ka kolm puhkpilli, klaver ja orel. Joala näiteks laulis seal ja mängis flööti. Kõlas ikka teistmoodi kui teiste muusika.

Tegime „Kristallides” kõik ka oma muusikalisi katsetusi. Muusikakooli ajal kuulis neid katsetusi Uno Naissoo, kutsus mu enda juurde, viis Heliloojate Liidu noortesektiooni, mängis seal lood ette ja õhutas mind minema konservatooriumi just kompositsiooni õppima. Noh, lugusid tegid ju paljud, aga helilooja amet tundus olevat nii kaugel ja kõrgel, midagi müstilist... Uno veenis mind, et žanr, milles muusikat teed, pole oluline, aga haridus on. Meist said temaga head sõbrad, oma lahkumiseni oli ta mulle väga oluline inimene.

Konservatooriumis sattusin Eugen Kapi juurde, aga see on delikaatne teema. Palju ma tema juures nüüd õppisin... Rohkem mõjutasid mind vist teised heliloojad, kes olid kateedris õppejõud. Rääts, Tamberg. Aga Kapp oli hea ja sõbralik inimene. Tema teosed, „Kalevipoeg” ja „Tallinna pildid”, mulle küll meeldisid.

Sõber Saarsaluga meenutame praegu, kuidas muusikakooli ajal mängisime muusikat, mida me nüüd koolides lastele tutvustame ja mida saab ka õppida, salaja. Panime ukсед vahetunni ajal kinni ja mängisime bossanoovat. Kui direktor kuulma juhtus, tuli suur jama. Džassi kuulasime kusagilt ragisevast raadiost, kirjutasime üht-teist maha. Konsis olime Peeter Liljega ühel kursusel ja head semud. Käisime aeg-ajalt teineteisel külas, et vahetada kogemusi ja näidata teineteisele, millise uue nipi olid kätte saanud.

Ka barokkmuusika ja Viini klassikud on mulle alati meele järele olnud. Mu esimestes lauludes on seotus barokiga ilmselt hästi märgatav. Vist hilisemates ka.

Juba on avatud ka Olav Ehala kui näitleja toimik. Laval Cocteau „Hoolimatus armukeses”. Lavale soovitaja: Kalju Komissarov. Lavastaja: Kaarin Raid. Aasta 1976.

Küsin täiesti ebaprofessionaalselt, aga see-eest ehk inimlikult: miks sa kirjutad „ilusaid laule”, aga mitte „nüüdismuusikalisi sümfooniaid”?

Üks minu kirgi on olnud joonisfilmid ja oma „nüüdiliku” poole olen, ma arvan, teostanud joonisfilmide muusikas. Olari Elts on mitu korda öelnud, et võta oma filmimuusikad ette ja tee neist süüdid, et neid saaks laval mängida. Ma ei tea... Ma kas ei söanda või jõuan veel seda teha.

Vahepeal tuli filmitöid järgemööda: Priit Pärna, Heiki Ernitsa, Janno Põldma, Rao Heidmetsa, Riho Undiga. Mõni jupp mõnest filmimuusikast võiks ehk tõesti olla nüüdismuusika kontserdi kavas, aga samas kõlab see ikka kõige paremini koos pildiga. Ma tõesti ei väida, et ma neid süüte kunagi Olari pealekäimisel ei tee, aga on ka lihtsalt palju muud tegevust olnud. Praegu näiteks on vaja akadeemias kokku panna üks raamat oma aine kohta, panna kirja, mida ma olen siin töötamise ajal ka ise õppinud. Kui alustasin õppejõutööd, hakkasin analüüsima, miks ma midagi ühte või teist moodi teen, kui klaverit mängin. Ma ei olnud selle peale varem mõelnud, lihtsalt mängisin. Avastasin analüüsides huvitavaid seoseid ja võtteid, mida ma ei ole vaba klaverisaate õpikutes, mida olen sirvinud, kunagi näinud. Küsimus on, kuidas mängida midagi klaveril nii, et see ei olekski tehniliselt keeruline, aga kõlaks normaalselt. Raamatu kirjutamiseks peab vist võtma vaba semestri. Tudengid paluvad mind oma eksamitele klaverisaatjaks, sest ei ole inimest, kes saadaks, kui ei ole välja kirjutatud saatepartiit.

Kas muusikud improviseerivad tänapäeval siis nii vähe? Oli ju selline mõnus klimberdamine vanasti täiesti tavaline?

Ei juleta vist. Eriti ei kuule küll.

Kui palju mäletad esimesi koostöid Priit Pärnaga? Kui palju ja kuidas ta ette ütles, mida ta ootab; kuidas ta end väljendas, kuidas toimub teie vahel infovahetus filmi muusika meeleolu või stiili leidmiseks?

Priit Pärnaga sain tuttavaks teise Priidu, Aimla kaudu. Esimese filmi „... ja teeb trikke“ tegemise ajal tundsi teineteist vähe. „... ja teeb“ muusika on rohkem kollaaž, see lihtsalt sobis nii. Teine film, „Harjutusi iseseisvaks eluks“, on juba nii-öelda läbi komponeeritud.

Priit on filmi ideest mulle alati rääkinud enne, kui see on tal paberile pandud. Ta ütleb, kas muusika tema arvates sobib või mitte, aga ei suru peale oma nägemust. Ta räägib täiesti „oma sõnadega“ ja jätab vabad käed. Muidugi on ka Priidu enda kogemus muusika alal suurenenud. Viimase filmi, „Karli ja Marilyn“ puhul oli konkreetselt juttu, et see võiks alata mingist ugrilikust ürgüminast, aga kuhu ja kuidas see edasi kulgeb, oli minu rida. Või on ta teinud ettepaneku, et miski oleks biitlite *sound*’iga. Meil on tekkinud vastastikune arusaamine ja usaldus. Esimestest joonistatud episoodidest näen enam-vähem ära tüübid, stiili. Minu arvates on heliloojale filmist ülevaate saamiseks kõige parem vaadata materjali, mis on küll järjestatud, aga ei ole veel kokku monteeritud.

Pildil on oma rütm, mis loomulikult muusika tegemist mõjutab. Hollywoodis on sageli tehtud muusika enne valmis ja siis sobitatud animatsioon muusika sisse. „Harjutuste“ tegemisel toimus meie töö paralleelselt ja Priit tahtis, et selles filmis oleks mingi oma rütmika. Leppisime kokku, et „liigutused“ muusikas ja pildis toimuvad ühes rütmis või siis poole kiiremini. Kui episoodid olid kokku monteeritud, selgus, et midagi läks vahepeal viltu. Aga siis avastasin enda jaoks huvitava asja – väga hea, et tekkisid plaanivälised ebasümmeetriad. Tõstsin pildi järgi muusikat veel taktide kaupa ümber. Pärast olevat Priit ühel festivalil saanud kiita, kui hästi on ta selle filmi „muusikasse teinud“. Kui kuuldi, et muusika on tehtud pildist hiljem, ei tahetud uskuda.

Filmikollegidega Ottawas aastal 1998.

Vasakult: Priit Pärn, Olav Ehala, Janno Põldma, Mati Kütt ja Rao Heidmets.

Timo Viljakaineni foto

Priit seletab mulle lugu ja alltekste. Kui hakkasime tegema filmi „Eine murul“, ei olnud ma veel ühtegi katkendit näinud, aga tema loojutustamise põhjal mõtlesin, milline võiks see pisut kurb ja masendav poolus selles olla. Sündis see lihtne viienoodiline arenev jupp, mis seal nüüd on, võib-olla veidi regilaululik. Ideed hakkasin Priidu jutust inspireerituna arendama enne, kui olin pilti näinud.

Tema filmidega on ju ka nii, et esimesel kahel vaatamisel ei pruugi millestki aru saada. Kümnenadal korral hakkad juba nüansse jagama.

Mis on olnud su elu suurimad filmielamused?

Erinevatel eluetappidel erinevad asjad. Muusikakooli ajal läksime Lauri Nebeliga kinno „Oktoober“ vaatama Bergmani „Maasikavälu“. Seansi lõpuks oli saali jäänud ainult kümnekond inimest. Aga mulle avaldas see film tohutut mõju.

Päris lapsepõlvest – minu põlvkond mäletab ikka neid esimesi eesti filme, nagu „Peetrikese unenägu“ ja „Väike motoroller“ – see on ju veel Pärdi muusikaga! Hiljem sain elamusi animatsioonist; see, mida tegid Raamat ja Tammik, oli nii põnev, et tekkis tahtmine ka ise midagi sellist teha.

Muidugi Fellini filmid ja Nino Rota muusika. Samuti filmid, millele John Williams on muusika teinud. Mitte et sellest elamuse peaks saama, aga lihtsalt huvitav on jälgida, kuidas kõik on tehtud. See on mulle impulsse andnud.

Greenaway filmid Nymani muusikaga.

Millised teatrikoostööd on olnud kõige harivamad, isiksusele olulisemad?

Teatriga olen olnud väga seotud. Olin ju kakskümmend aastat Noorsooteatri, praeguse Linnateatri muusikaala juhataja. Kirjutasin igal aastal draamalavastustele muusikat. Ka Riiga Šapirole.

Ühest mälumängust jäi välja küsimus: „Kes on see mees, kes esimest korda esines professionaalsel teatrilaval koos Salme Reegi, Velda Otsuse, Helmut Vaagi ja Alfred Meringuga?“ Tõsi see minu kohta on, mängisin klaverit Uno Naissoo muusikaga etenduses. Salme Reegile tegin hiljem mitmeid kuuldemängu kujundusi.

Kui Noorsooteater loodi, sattusid mu ema ja isa sinna tööle. Käisin sel ajal muusikakoolis. Lavakunstikateedri poole vaadati tollal kui millegi väga ihaldusväärse poole, enamik noortest tahtis saada näitlejaks. Käisin teatris väga palju. Tuli Panso lavastus „80 päevaga ümber maailma“. Niisugune staaride paraad: Endel Pärn, Jüri Järvet, Ants Lauter! Viive Ernesaksa muusikaline kujundus, ta ise mängis lava taga elusmuusikat kaasa. See oli nii vaimukas... Käisin seda mitukümmend korda vaatamas. Sõbrunesin näitlejatega. Kuna mina tegin muusikat, kutsuti mind teatri pidudele mängima. Viive Ernesaksaga tekkis suur sõprus ja tema leidis, et kui juba siin oled, hakka ka originaalmuusikat kirjutama. Nii see läks. Olen lähedalt näinud mitut uut näitlejate põlvkonda Elmo Nüganeni viimase lennu noorteni välja.

Aga mida ma räägin praegu noortele sellest, kes oli näiteks Lisl Lindau? Ise olen temaga lähedalt kokku puutunud, sama etendust teinud. Või Eskola, Mandri või Panso, kellega olen isiklikult suhelnud... Mikiveriga olen tohutult palju koos teinud, Komissaroviga.

Tõeline tundekool olid minu jaoks Šapiro proovid. See, kuidas ta oskas kõike lahata, sõnastada, põhjendada, miks suhted tegelaste vahel on sellised, nagu nad on... See oli juba filosoofia. Oli ikka tõesti õnnelik juhus, et Šapiro tuli siia „Kirsi-

Foto erakogust

Riia Noorsooteatri vene trupp tähistamas Aleksei Arbuzovi 70. sünnipäeva. Lavale toodi „Julmad mängud”. Poolkummargil kõrvuti lavastaja Adolf Šapiro ja helilooja Olav Ehala.

aeda” lavastama ja Viive Ernesaks tõmbas mind kaasa sellele muusikat tegema.

Sõjaväkke sattusin Riiga. Aasta sõjaväes läks nagu lupsti, sest ma tegin selle jooksul muusika kolmele Šapiro lavastusele. Istusin proovides. Jäin sellepärast ükskord isegi „hüppes” olles vahele. Aga ma sain selle patu kergesti andeks. Ohvitser, kes mind otsides teatrisesse helistas, olevat olnud nii jahmunud, et ma tõepoolest olen seal! Tavaliselt mindi ju hüppesse kõrtsi või jumal teab kuhu. Aga see, et ma olin tõesti „ebaseaduslikult” teatris...

Istusin kümnetes Šapiro proovides lihtsalt selleks, et elu ja inimeste suhtes targemaks saada. Koostöö temaga ei olnud arendav mitte eelkõige oma alal, vaid maailmast aru saamise koha pealt. Peale selle, et ta oli tohutult hea analüüsivõimega, oskas ta ka oma mõtted väga vaimukalt ja arusaadavalt edasi anda. Usun, et hea tehnikaga näitleja sai temalt tohutult impulsse, kuidas oma rolli lahendada. Šapiro rääkis sageli kujundite abil, tõi mõnest hoopis teisest valdkonnast absurdse näite. Mäletan, kuidas ta nõukogude ajal lavastas draamateatris klassikalist tükki, aga näitlejale ütles, et tead ju küll, kuidas keskkomitee teine sekretär tegi. Kuidas puutus see klassikasse? Mitte kuidagi, aga kõik said aru, kuhu ta sihtis, sest tolle aja taustad olid kõigile selged. Ühekorraga lõbus ja hariv. Alati, kui ta Tallinnas käib, ütleb, et peab minuga ikka veel midagi koos tegema.

Impulsse annavad kõige rohkem asjad, mis on oma ajas teistsugused, mõjuvad uuenäiteks armastuslugu „Oliver ja Jennifer”, Komissarov lavastas, Lapin oli kunstnik. Või „Johnny”, mis oli elava muusikaga. Komissarov oli ju üldse uuenduslike julgete mõtete mees.

Aastavahetus 1997/98 sõbra ja kolleegi Lembit Saarsalu ning džässiguru Lionel Hamptoni naeratusena.

Üks meelde jääv koostöö sündis, kui tulin sõjaväest ja läksin teatrisse tööle. Komissarov kutsus Kaarin Raidi lavastama Cocteau „Hoolimatut armukest“ ja ütles talle, et „võta pane Olku ka mängima“. See oli jälle omamoodi kogemus. Asi algas tühjast ruumist, hakkasime improviseerima. Laidlal oli küll kaksteist lehekülge teksti, aga tuli mõelda, kuidas terve õhtu täita. Kujunes ühistöö oma otsimiste ja leidmistega, milles oluline osa oli Helmi Tohvelmanil ja Aime Undil. Improviseerisime tekste, mis olid iga päev isemoodi. Tavaliselt päevakohased teemad ja nükked nõukogude värgi kohta. Lustlik etendus, mängisime seda kolme aasta jooksul 130 korda. Ja sõprus Raidiga kestab tänaseni.

Ka Linnateatri „Kaotajates“ sündis kõik töö käigus, mängisin igas proovis midagi ette. Arvatagu „Kaotajatest“ mida arvatakse, aga sellest ei oleks tulnud see, mis tuli, kui kõik oleks olnud ainult Tätte või minu teha. Elmo oli selle juures tohutult oluline. Nagu ka Riina Roose, kes tegi pühendunult ja ennastalgavalt näitlejatega hommikust õhtuni proove. Elmo kujutas kõige paremini tervikut ette – kus on tihe, kus jääb venima, tegi ettepanekuid, mida välja visata. See, kes loo ise on kirjutanud, ei raatsi ju kuigi kerge käega midagi välja jätta.

Nüüd tegin kaasa „Estonia“ teatri draamalavastuses „Teatriromanss“. Sellel tükil on arenguruumi, kevadised etendused tulevad kindlasti hoopis teistsugused kui need kümme, mis sügisel olid.

Kui sind kuulata või sinu kohta lugeda, lööb ikkagi läbi mingisugune tõmme lavale. Mitte ainult muusikuna.

Ma ei oska öelda, kas mul on mingi kohutav vajadus lava järele. See, et ma praegu Heliloojate Liidu esimehena kontserte juhatan ja räägin natuke heliloojatest, on ju üsna loogiline. „Kiigelaulukuuikuga“ olen palju esinenud – olen ansambli konferansjee, kes mängib ka klaverit, kõik jutuosad jäävad minu ajada. „Kiigelaulukuuik“ on üldse mu elus olnud tohutult oluline, nii koostööpartneri kui ka innustajana.

Sa mõjud ebanormaalselt positiivselt! On see su loomulik olek või ka sisse harjutatud hoiak, mida on vaja nii enda kui ka teiste pärast?

Ma peaksin ikka jube hea näitleja olema, kui niimoodi teeselda oskaksin! Ma julgen arvata küll, et olen loomu poolest lahke ja rõõmsameelne inimene. Võib-olla oli ka see üks põhjus, miks mind liidu esimehe ametisse „määriti“ – ma ei ohusta kedagi ja keegi ei pea mind kartma. See on tõesti iseenesest niimoodi, ma ei pea ennast selleks sundima. On inimesed, kes on loodud kurvemaks ja mõtlikumaks, ja teised, kes on loodud rõõmsateks, ma ei saa siia midagi parata.

Kas sinus kurba või traagilist alget ei ole?

Igal inimesel on erinevaid hetki, aga ka koduseinte vahel on kõik harjunud, et me enamasti lõõbime ja viskame nalja. See on ju tore, elust peabki rõõmu tundma.

Küsinud ANNELI REMME

OLAV EHALA on sündinud 31. juulil 1950. Ta on lõpetanud 1969 Tallinna Muusikakooli ja 1974 Tallinna Riikliku Konservatooriumi. Töötanud 1975–1991 ENSV Riiklikus Noorsooteatris muusikaala juhatajana, alates 1990 Eesti Muusikaakadeemia õppejõud. Eesti Heliloojate Liidu esimees aastast 2002. Teoseid: „Nukitsamees“ (filmi- ja muusikali-variant); muusikalid „Sabata krokodill“, „Oliver ja Jennyfer“, „Johnny“, „Burattino“, „Thijl Ulenspiegel“, „Kaotajad“. Kirjutanud muusika rohkem kui 40 filmile, nende hulgas „Don Juan Tallinnas“, „Karoliine hõbelõng“, „Tulivesi“, „Lurjus“, „Kallis Härra Q“; Priit Pärna animafilmid „...ja teeb trikke“, „Harjutusi iseseisvaks eluks“, „Kolmnurk“, „Aeg maha“, „Eine murul“, „Hotell E“, „1895“, „Porgandite öö“, „Karl ja Marilyn“; Riho Undi „Kapsapea“, „Tagasi Euroopasse“, „Pliuhkam internetis“; Janno Põldma ja Heiki Ernitsa seriaalid „Tom ja Fluffy“ ja „Lotte“; Rao Heidmetsa „Papa Carlo teater“, „Noblesse oblige“. Loonud muusika enam kui 60 lavastusele Eesti, Läti, Soome ja Venemaa teatrites ning üle saja laulu.